

Komunikat o działaniach Wrocławskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Filozoficznego Laudacja dr Katarzyny Kuczyńskiej na forum OW PTF Wrocław 03 II 2016

DOI: <http://dx.doi.org/10.12775/RF.2014.042>

W czwartek 12 grudnia 2013, o godz. 12.00, w sali nr 45 Instytutu Filozofii Uniwersytetu Wrocławskiego odbyło się Walne Posiedzenie Oddziału Wrocławskiego Polskiego Towarzystwa Filozoficznego. W części pierwszej (otwartej dla wszystkich zainteresowanych) Oddział Wrocławski PTF uhonorował dyplomem Panią dr Katarzynę Kuczyńską w uznaniu Jej zasług na polu krzewienia filozofii. Laudacje wygłosili dr hab. Maria Kostyszak oraz doc. dr Wojciech Ostrowski.

Szanowni Państwo,

jeśli Państwo pozwolą, rozpocznę od cytatu – aforyzmu, autorstwa dr Katarzyny Kuczyńskiej. Brzmi on: *Mądre myśli rodzą mądre czyny*. Przesłanie, które ów aforyzm zawiera, patronowało wszystkim poczynaniom Laureatki i tę okoliczność postaram się Państwu przybliżyć.

Dr Katarzyna Kuczyńska ukończyła studia filozoficzne w 2004 r. W 2005 r. podjęła studia doktoranckie na Wydziale Nauk Społecznych UWrocław, pod opieką prof. Mirosława Żarowskiego. Równocześnie podjęła pracę nauczycielską jako etyk we wrocławskich szkołach, a także prowadziła zajęcia z etyki i dydaktyki etyki dla studentów filozofii.

Pasja naukowa dr Kuczyńskiej od początku wiązała się z dużym zaangażowaniem społecznym oraz dydaktycznym na wszystkich poziomach edukacyjnych, w którym poczesne miejsce zajmowała troska o jakość i powszechność kultury filozoficznej. Jako nauczyciel filozofii/etyki, w kilku wrocławskich szkołach w trakcie ostatniej dekady, skupiła się na projekcie kształcenia kompetencji filozoficznych, warunkujących – w świetle prowadzonych przez nią badań – autonomiczne i racjonalne procesy decyzyjne, które stanowią element postawy obywatelskiej.

Przekonania dotyczące wartości filozoficznej edukacji młodzieży patronowały przedsięwzięciom społecznym podejmowanym przez dr Kuczyńską w przestrzeni akademickiej i miejskiej. Dr Kuczyńska jest pomysłodawczynią i współrealizatorką cyklu zajęć warsztatowych pn. *Anima(cje) Filozofii* (dalej AF) prowadzonych w Instytucie Filozofii UWr. od 2009 roku z myślą o integracji oraz profesjonalnym rozwoju nauczycieli przedmiotów filozoficznych, doskonaleniu ich kompetencji metodycznych, poszukiwaniu innowacyjnych projektów edukacyjnych, śledzenia związków edukacji filozoficznej z innymi obszarami kultury. W ramach AF dr Kuczyńska przeprowadziła także własne, autorskie warsztaty oraz wykłady (*Elementy edukacji filozoficznej w przedszkolu* i *Warsztat dydaktyczny nauczyciela filozofii i etyki*). W dotychczasowych edycjach AF wzięło udział ok. 300 uczniów i nauczycieli z kilkunastu szkół różnych poziomów edukacyjnych oraz wykładowcy akademicy z różnych ośrodków naukowych. Na szczególne uwzględnienie zasługuje fakt, że projekt AF dr Kuczyńska realizowała wspólnie ze studentami specjalizacji nauczycielskiej naszego kierunku, co otwiera oryginalną drogę wdrażania ich do pracy metodycznej i praktyki dydaktycznej.

Dr Katarzyna Kuczyńska jest także autorką projektów, które wykraczają poza przestrzeń uniwersytecką. Należą do nich *Kącik Sokratesa* (w ramach programu *Od inspiracji do kreacji* przy Wrocławskiej Koncepcji Edukacyjnej) oraz *Narodziny demokracji. Dzieci dzieciom* (w ramach programu *Instytucja Kultury. Wrocław 2016*), *Wyspa Filozoficzna* (projekt integracyjny dla gimnazjalistów i dzieci z domu dziecka, 2010), warsztaty filozoficzne w Areszcie Śledczym w Świdnicy w 2007 r.

Filozoficzna problematyka projektów prowadzonych przez dr Kuczyńską w placówkach edukacyjnych miasta Wrocławia koncentruje się wokół człowieka jako twórcy środowiska indywidualnego i społecznego życia, podejmuje zatem zagadnienie tożsamości człowieka, jego odpowiedzialności za siebie oraz innych, a także tolerancji. Oryginalność tychże projektów polega natomiast na połączeniu różnych grup pokoleniowych – gimnazjaliści stają się współprowadzącymi warsztaty edukacyjne dla przedszkolaków. Młodzi ludzie uczą się w ten sposób budować więzi międzypokoleniowe oraz współpracować w oparciu o poczucie odpowiedzialności i bezpieczeństwa, z zachowaniem szacunku dla własnej odrębności. Ten świetny pomysł metodyczny spotkał się z doskonałym przyjęciem wśród młodzieży i nauczycieli zaproszonych do realizacji.

W ubiegłym roku akademickim dr Kuczyńska współorganizowała warsztaty logiczno-krytyczne dla licealistów *Porządne myślenie*, w których uczestniczyło 60 uczniów. Była również współtwórcą projektu szkoleń dla nauczycieli, który uzyskał grant Dolnośląskiego Kura-

torium i został pomyślnie zrealizowany we wrześniu i październiku 2013 roku.

W ubiegłym roku akademickim rozpoczęła się także realizacja autorskiego projektu dr Kuczyńskiej *Jestem z Wrocławia, więc myślę*. Są to regularne warsztaty filozoficzne w kilkunastu szkołach i przedszkolach planowane na lata 2013–2016, poświęcone doskonaleniu kompetencji poznawczych i komunikacyjnych uczniów. Poszczególne lata realizacji projektu są przyporządkowane klasycznym pytaniom filozoficznym zaś każdy rok zwieńczony jest publiczną debatą *Młodzi na Agorze*. Projekt finansowany jest przez miejski Wydział Edukacji. Dzięki pracy dr Kuczyńskiej i jej współpracowników w środowisku edukacyjnym miasta, także na łamach lokalnych mediów, pojawiło się przeświadczenie o wartości filozoficznej wiedzy i filozoficznej edukacji.

Poza wymienionymi przedsięwzięciami dr Kuczyńska prowadziła również warsztaty i wykłady poświęcone filozofii oraz nauczaniu filozofii w ramach spotkań Wszechnicy Filozoficznej i Polskiego Towarzystwa Filozoficznego a także w innych miejscach we Wrocławiu i poza nim.

Dzięki zaangażowaniu i profesjonalizmowi dr Kuczyńska zaraziła swoją pasją innych młodych filozofów, promując obecność filozofii we wrocławskich szkołach i przedszkolach. Dr Kuczyńska konsekwentnie realizuje wzór naukowca społecznie zaangażowanego także poprzez zabieranie głosu w różnorodnych debatach publicznych.

Naukowy i społeczny rozwój dr Katarzyny Kuczyńskiej dokonywał się w trudnych okolicznościach. Z doświadczeń tych dr Kuczyńska wyniosła dużą wrażliwość na podobną sytuację innych młodych absolwentów filozofii – potrafiła skupić wokół siebie zespół studentów i nauczycieli, dla których problemy nauczania filozofii stały się pasją i wyzwaniem i – jako nieformalny lider – wspiera organizacyjnie i merytorycznie początkujących nauczycieli. Projekt *Jestem z Wrocławia* zaowocował uzyskaniem przez dwie osoby zatrudnienia we wrocławskich szkołach.

Doc. dr Wojciech Ostrowski
Instytut Filozofii UW.

Szanowni Państwo,

docent Wojciech Ostrowski przedstawił głównie osiągnięcia dr Kuczyńskiej w zakresie nauczania filozofii i etyki na wszystkich możliwych poziomach (od przedszkola po studia podyplomowe), jak również Jej wyjątkową aktywność popularyzującą kompetencje filozoficzne poza

placówkami oświatowymi. Moim zadaniem jest wyeksponowanie naukowych walorów rozwoju i działalności dr Kuczyńskiej.

Zdecydowałam zacząć i później zakończyć, a zatem w postaci akolady (klamry) zaakcentować pojęcie, zawarte w tytule i problematyce jej rozprawy doktorskiej, mianowicie pojęcie *paidei*. Ten grecki termin, oznaczający połączenie kultury, etyki i wychowania przypominał współcześnie chrześcijański badacz spuścizny greckiej, Werner Jaeger. Dr Kuczyńska posłużyła się tym terminem w dysertacji zatytułowanej *Paideia filozoficzna. O rodzajach kompetencji filozoficznych, zasadności oraz możliwości ich powszechnego kształcenia*, aby w swym suwerennym, autorskim projekcie „ekonomii ocalania” opisać, jak można ją dzisiaj wprowadzać do polskiej szkoły w warunkach transformacji ustrojowej. Ekonomia ocalania polega na odzyskiwaniu „aksjologicznego bogactwa przeszłości dla współczesnych młodych ludzi” (s. 6 rozprawy doktorskiej). Zdaniem wrocławskiej badaczki służy temu podkreślanie współzależności tych, dzisiaj często separowanych wskutek podziału pracy dziedzin, jakimi są kultura, etyka i edukacja. W aksjologicznej koncepcji dr Kuczyńskiej dążenie do pełni dobra wspólnego, a zatem respekt dla dobra jednostek oraz dobra powszechnego, nie pozwala na rozłączanie tych trzech wymiarów *paidei*. W dysertacji doktorskiej dr Kuczyńska naszkicowała kontekst globalizmu, ponieważ determinuje on funkcjonowanie placówek edukacyjnych, a także tworzy odmienne od tradycyjnych, warunki życia dla młodego człowieka. Uwzględnianie tych okoliczności jest jedną z głównych przesłanek zaproponowanej przez dr Kuczyńską ekonomii ocalania.

Ponieważ dr Kuczyńska traktuje „odpowiedzialność jako budulec *ethosu* w dobie ponowoczesności”, praca doktorska rozpoczyna się odniesieniem do dwu ważnych projektów konceptualizacji tego zagadnienia, mianowicie książek J. Filka oraz Z. Baumana. Po niezwykle starannej teoretycznej artykulacji związanych z tym obszarem aporii, dowodzącym także znakomitej orientacji dr Kuczyńskiej w realiach powszechnego kształcenia, gdzie elitarność staje się coraz odleglejszym ideałem, autorka proponuje konstruktywny program integracyjny. Algorytmizacja i technicyzacja dzisiejszej edukacji zdecydowanie oddala integracyjny ideał (spajania kultury i wychowania z etyką), jednak zdaniem dr Kuczyńskiej właśnie interwencja refleksji filozoficznej i wyposażenie ucznia w narzędzia logicznego i aksjologicznego myślenia, może sytuację – choćby stopniowo – zmieniać. Autorka dowodzi, że bez kompetencji filozoficznych młody człowiek nie potrafi samodzielnie uczestniczyć w dzianiu się współczesnego świata, w rozumieniu go i dokonywaniu mądrych wyborów. Celem pracy badawczej jest opisanie dynamiki edukacji filozoficznej w określonej społecznej przestrzeni, z nadrzędną regułą, by nie zatracić tego, co dla filozofii specyficzne: mianowicie jej kulturotwórczego i osobotwór-

czego potencjału. Uzasadniając wybór analizowanej problematyki Katarzyna Kuczyńska akcentuje przepaść między teorią i praktyką na wielu obszarach humanistyki. Kondycja „rozdarcia” charakterystyczna dla humanistyki po doświadczeniach XX wieku podminowuje także pedagogikę. Szkoła należy do administracji państwowej, zarazem jest firmą z dyrekcją i pracownikami, miejscem rozwoju osobowości i zdobywania kwalifikacji przez dzieci i młodzież, przestrzenią pełną napięcia emocji i kontaktów międzyludzkich (s. 12). Uwzględnienie wszystkich, wyżej wymienionych, parametrów rzeczywistości szkolnej wydaje się niezbędne dla jej zoptymalizowania, a zarazem zasygnalizowany wcześniej rozdźwięk między teoretykami i praktykami, czyni często owe próby optymalizacji daremnymi. Stąd cel dysertacji, jaki sobie autorka postawiła: ugiąć ku sobie zarówno teorię filozofii edukacji, jak i jej realizację praktyczną, by na przykładzie nauczania filozofii zademonstrować, że ten rozdźwięk nie musi być reprodukowany. W jaki sposób autorka przeprowadza owo „ugięcie”? Metodologiczne tropy prowadzące do tego udanego zabiegu polegają na interdyscyplinarności, jaką zdaje się wymuszać zarówno rozwój poszczególnych dziedzin: pedagogiki, metafizyki oraz pedeutologii, jak i logistyka praktyki szkolnej.

Wiek XX nazwano stuleciem dziecka, podkreślając tym określeniem program emancypacji i zapewnienia autonomii dziecku, odtąd niepoddawanego wyłącznie instrumentalnym zabiegom kształtującym. Wobec coraz częściej deklarowanego stanowiska pądocentryzmu, dr Kuczyńska zachowuje rozsądny sceptycyzm, pokazując z jak abstrakcyjnych założeń i ku jak niepożądanym społecznie skutkom może prowadzić tego rodzaju praktyka pedagogiczna. Odgradzając swoją postawę od skrajnego pądocentryzmu (prowadzącego do antypedagogiki), jednocześnie wrocławska badaczka poddaje własnej interpretacji postulat uszanowania autonomii dziecka i wyszczególnia, które z wymiarów postulowanej przez nią odzyskanej paidei zbieżne są z ideologią stulecia dziecka. W podrozdziale *Paideia: kultura jako wychowanie* uwypuklony został kontrast z wzniosłymi założeniami *paidei* w greckim rozumieniu z kontekstem kultury dzisiaj zdominowanej przez masowość i popularność. Prowadzi to do udramatyzowanego pytania czy *Koniec paidei?* Autorka nie ulega idealistycznym pokusom malowania obrazu współczesności pastelowymi barwami. Sumiennie przedstawia historyczne procesy prowadzące do dzisiejszej entropii wartości. Ponowoczesność jako kondycja permanentnego kryzysu zostaje przez dr Kuczyńską przeanalizowana w aspekcie zagrożeń, ale także i szans. Wśród diagnoz naprzemiennie akcentujących rozpad i utratę tego, co aksjologicznie cenne w przeszłości oraz akcentujących otwarcie nieznanych wcześniej możliwości, stara się wytyczyć trudną ścieżkę demokratycznych negocjacji. Rozdział więczą rozważania na temat „ekonomii ocalania – odzyskanej *paidei*”

i pedagogiki emancypacyjnej, które stanowią oryginalne, pełne pedagogicznej żarliwości podsumowanie, w jaki sposób poradzić ma sobie nauczyciel i wychowawca, w sytuacji braku zaufania ze strony ucznia i rodzica do wszelkich państwowych instytucji, w tym szkoły. Ekonomię ocalania i odzyskiwanie jedności między etyką, kulturą i wychowaniem, autorka rozumie jako długotrwały, cierpliwy proces, w którym kolejne przyczółki wzajemnego zaufania mogą zostać na powrót zdobyte lub od nowa ukonstytuowane. „Historia emancypacji to historia *wyłaniania się jednostki*” (s. 57), pisze dr Kuczyńska, dowodząc swej orientacji co do stopnia narastania złożoności w skali społecznej i jednostkowej. Apel aksjologiczny, jaki zawiera się *implicite* i *explicite* w rozprawie doktorskiej, a także w artykułach i wystąpieniach konferencyjnych dr Kuczyńskiej, uważam za najbardziej cenny jej wkład w obszar filozofii edukacji i zarazem dydaktyki nauczania filozofii, zasługujący na rozpowszechnienie. Emancypacyjny potencjał filozofii zostaje zaaplikowany w warunkach szkolnych dla przypomnienia, że cała pedagogika ma charakter emancypacyjny, a przynajmniej miała – dopóki technicyzacja i algorytmizacja wyników – nie usunęła owego charakteru w cień. Europejskie tendencje powrotu do powszechności nauczania filozofii, zgadzają się z postulowaną przez dr Kuczyńską w realiach polskiej transformacji filozoficzną pedagogiką emancypacyjną.

Kontrowersyjny status dydaktyki filozofii każe poszukiwać odejścia od anachronizmu metod ilościowych w stronę metodyk nauczania filozofii. Charakterystyka kompetencji filozoficznych, pozwala je odnaleźć także w pop- i cyberkulturze. Zarówno kompetencje osobowe adeptów filozofowania, czyli zdolność dziwienia się i kwestionowania oczywistości zdroworozsądkowych, świadomość ograniczeń własnej wiedzy, zdolność zapytywania, czy przyjęcie postawy dialogicznej, jak i kompetencji wynikających z charakteru poznania filozoficznego: odkrywczność myślenia, umiejętność syntetyzowania informacji w wiedzę, umiejętności komunikacyjne, logiczne i hermeneutyczne (s. 111) można uruchomić i rozwijać w szkole za pomocą interaktywnych metod, wykorzystując film, Internet i inne zjawiska kultury popularnej, stanowiące „naturalny” kontekst życia uczniów. W tym kontekście, dr Kuczyńska omawia autorski pomysł M. Spychały „LEGO-LOGOS”, który jest innowacyjną formą wprowadzania młodego człowieka w świat filozoficznych różnic, projekty wykorzystania filmu w edukacji, a także – w odniesieniu do raportu „Cyfrowej Przyszłości”, jaki opracowała Fundacja Nowoczesna Polska – specyfikę kompetencji medialnych: umiejętność eksperymentowania z otoczeniem, odkrywania w ramach improwizacji i zabaw z tożsamością i symulowanie procesów zachodzących w realnym świecie, miksowanie medialnych treści, zdolność wypracowywania sądu w oparciu o różnorodne źródła informacji, respektowanie różnych punktów widzenia etc. (s. 122). W tym obszarze dr Kuczyńska dostrzega

także emancypacyjny potencjał mogący wesprzeć i udoskonalić nauczanie kompetencji typowo filozoficznych.

Podobnie jak „ekonomia ocalania”, wybitnie autorskim osiągnięciem dr Kuczyńskiej jest projekt pod nazwą *Interwencja filozoficzna*. Jego teoretyczna podbudowa oraz praktyczna realizacja zostały wcześniej opisane i skonfrontowane w gronie specjalistów, czego efektem była publikacja w zbiorowym wydaniu *Filozofia – edukacja interaktywna. Metody – środki – scenariusze*, red. A. Pobojevska, Warszawa 2012. Zajęcia filozoficzne w więzieniu na temat hipokryzji i odpowiedzialności zostały w projekcie starannie przygotowane i omówione z dużą samowiedzą o charakterze metodycznym. Profesor Tadeusz Gadacz, rekomendując wartość wczesnego zaczynania edukacji filozoficznej, wskazuje w przywoływanym przez dr Kuczyńską wywiadzie, pierwsze w Polsce próby nauczania filozofii w przedszkolu. Dr Kuczyńska prowadzi tego typu zajęcia we wrocławskich przedszkolach od ponad czterech lat i dopracowała się teoretycznych podstaw metodycznych oraz zróżnicowanych doświadczeń, które poddała systematycznej konceptualizacji w swej rozprawie. Dwa szczegółowo omówione projekty, pt. *Kącik Sokratesa* oraz *Narodziny Demokracji. Dzieci dzieciom* uwypuklają różnicę, jaką następnie autorka przedstawia w oparciu o bogatą literaturę z zakresu pedagogiki rozwojowej. Jest to różnica między behawioralno-pozytywistyczną pedagogiką prowadzącą do kształcenia biernej postawy w wychowanku, a edukacją interaktywną, która sprzyja jego rozwojowi. Pokazanie, że także uczenie historii filozofii może się odbywać w konwencji interaktywnej, a tym bardziej zdobywanie kompetencji filozoficznych, uważam za bardzo cenny segment dysertacji doktorskiej Katarzyny Kuczyńskiej. Dwa filary stanowią o wysokiej wartości przeprowadzonych w niej badań: precyzyjna konstrukcja logiczna oraz bogaty materiał empiryczny. Konstrukcja pracy, naszkicowana w powyżej przedstawionej rekapitulacji, jest gruntownie przemyślana i adekwatnie akcentuje trudne, ale nie niemożliwe do przezwyciężenia kłopoty nauczania filozofii w szkole. Na bogaty materiał empiryczny składa się wiele danych: po pierwsze, autorski projekt *Interwencja filozoficzna*, po drugie, metodyczny zapis doświadczeń nauczania filozofii w przedszkolu; po trzecie analiza wybranych konspektów zajęć ułożonych przez wrocławskich studentów filozofii. Wszystkie trzy segmenty materiału empirycznego zostały teoretycznie opracowane, dzięki czemu sygnalizowane na początku pracy rozdarcie między teorią i praktyką w pedagogice, a szerzej w humanistyce, przynajmniej częściowo ulega zaleczeniu. Chociaż prekursorski charakter badań oraz niezwykle szeroki zakres złożonych zagadnień pozwalałby na eliptyczne potraktowanie przejść między problemami, autorka starannie prowadzi czytelnika od kwestii do kwestii, by mógł prześledzić teoretyczne kroki prowadzące do określonych, pełnych innowacji, rozstrzygnięć praktycznych.

Byłam wielokrotnie świadkiem oryginalnych metod dydaktycznych dr Kuczyńskiej. Zaproszona na pokazową lekcję w gimnazjum, odniosłam mieszane wrażenia, zadając sobie pytanie, czy nie zachodzi niebezpieczeństwo wystraszenia młodego człowieka aż taką intensywnością działania logiki i etyki. Kilku zaproszonym uczniom dr Kuczyńska, wręczyła wówczas tekst bajki o kwiecie paproci. Dzieci, a niektórzy antropologowie twierdzą, że to uniwersalna potrzeba duszy ludzkiej, jeszcze lubią bajki. Tylko, że „pani od filozofii” nie pozwala napawać się urodą fikcji, lecz stawia serię pytań i z dużym talentem uruchamia energię grupy. Każdy ma ochotę się wypowiedzieć, wytwarza się chaos, lecz Prowadząca wydaje się nie obawiać tego chwilowego fermentu, chociaż także nie pozwala mu się zanadto rozgałęziać. Umiejętnie porządkuje wypowiedzi ważne, pokazując na czym ich waga polega, odgranicza od komentarzy mniej udanych, troszcząc się jednak o to, by ich autorów nie zniechęcać do dalszego uczestnictwa. W efekcie każdy z uczestników jest świadkiem jak wydarza się proces wnioskowania, odsiewania iluzji i nawyków od sądów bardziej wiarygodnych. Każdy, o co stara się Prowadząca, ma szansę docierać do „własnego” (dopiero się ono kształtuje, ale nie jest zaniedbywane, jak się to dzieje na niektórych lekcjach) myślenia.

Później wielokrotnie uczestnicząc w „Animacjach Filozofii”, które dr Kuczyńska organizowała, aktywizując dydaktycznie studentów i zapraszając do Instytutu uczniów, miałam okazję widzieć rozmaite realizacje owej metodologii wydarzenia. Chociaż spotkania są wcześniej reżyserowane, zaplanowane i starannie przygotowane, zostawia się margines na improwizację, na nieprzewidziane zdarzenia, które czynią pracę i dla nauczyciela i uczniów mniej zrutynizowaną.

Na początku XX w. prawnik E. Bautro, w odniesieniu do filozofii B. Spinozy użył terminu holopluralizm. Metodę dr Kuczyńskiej można nazwać holopluralistyczną, ponieważ doceniając różnorodność, dąży do syntezy, do uchwycenia całości, nawet gdy współcześnie wszyscy mamy zaawansowaną świadomość, jak hipotetyczne może być jednostkowe ujęcie całości. W tej metodzie jednak konfrontacje z wielkimi autorytetami tradycji i z żywym, ułomnym, gdy wyłącznie potocznym, doświadczeniem młodych ludzi, daje nieoczekiwany efekt poznawczy: poznanie ma tu charakter współpracy społecznej, a zarazem dzieje się performatywnie: w trakcie lekcji.

Znam wiele projektów nauczania filozofii na różnych poziomach w przedszkolu i szkole, w Stanach Zjednoczonych i w Europie i dochodzę do wniosku, że teksty oraz realizacje dr Kuczyńskiej, oprócz jej wybitnych uzdolnień w kierunku nauczania, wyróżniają się bardzo pozytywnie zaawansowaną świadomością metodyczną, co stanowi gwarancję dobrej jakości działań edukacyjnych. *Paideia* jako jedność kultury, etyki i edukacji dzięki badaniom i aktywności praktycznej dr

Kuczyńskiej staje się nie tylko ideałem przyświecającym studentom i uczniom, z którymi prowadzi zajęcia, lecz żywą rzeczywistością – w przedszkolu, w szkole i na uczelni.

Wrocławski Oddział PTF zauważył i docenił ten rodzaj działalności pożyteczny dla rozwoju nauki (filozofii edukacji i dydaktyki przedmiotów filozoficznych) oraz dla statutowego zadania naszego Towarzystwa, mianowicie krzewienia filozofii także poza akademią.

Dr hab. Maria Kostyszak
Instytut Filozofii UWr.